

KOLIN HUVER

Beznadežni

Prevod s engleskog
Jelisaveta i Milan Đurić

Beograd
2013.
DERETA

Za Vensa.

*Neki očevi vam podare život. Neki vam
pokažu kako da ga živite. Hvala ti što
si mi pokazao kako da živim svoj.*

Nedelja, 28. oktobar 2012.

19:29

Ustajem i gledam u krevet, zadržavam dah zbog straha od sve jačih zvukova koji nastaju duboko u mom grlu.

Neću da plačem.

Neću da plačem.

Polako padam na kolena, spuštam ruke na ivicu kreveta i prstima prelazim preko žutih zvezda rasutih po tamnoplavoj podlozi prekrivača. Zurim u njih sve dok ne počnu da se mute od suza koje mi zamagljuju vid.

Zažmurim i zagnjurim glavu u krevet, grabeći rukama ćebe. Ramena počinju da mi se tresu dok iz mene provaljuju jecaji koje sam pokušavala da ugušim. Hitro ustajem, vrištim, stržem ćebe s kreveta i bacam ga na drugi kraj sobe.

Stežem pesnice i pomamno gledam okolo tražeći još nešto što bih bacila. Grabim jastuke s kreveta i bacam ih ka ogledalu, na odraz devojke koju više ne poznajem. Gledam kako ona blene u mene, patetično jecajući. Nemoć u njenim suzama me razbesni. Trčimo jedna prema drugoj dok nam se pesnice ne sudare sa staklom i razbiju ogledalo. Gledam je kako pada u milion svetlucavih komadića na tepih.

Hvatam ivicu toaletnog stočića i rušim ga, ispuštajući još jedan predugo sputavan krik. Kad se stočić zaustavi, besno vadim fioke i njihov sadržaj razbacujem po sobi, vrtim, bacam i šutiram sve što mi se nađe na putu. Grabim svetloplave trakaste zavese i cimam ih sve dok šipka ne pukne i zavese ne popadaju oko mene. Stižem do visoko naslaganih kutija u ćošku i, ne znajući čak ni šta je u njima, uzimam gornju i treskam je o zid onoliko jako koliko moje telo od sto šezdeset centimetara to može.

„Mrzim te!“, vičem. „Mrzim te, mrzim te, mrzim te!“

Bacam sve što nađem pred sobom na sve što još nađem pred sobom. Svaki put kad otvorim usta da vrisnem, osetim so od suza koje mi se u potocima slivaju niz lice.

Holderove ruke me iznenada obujme otpozadi i stežu toliko da postajem nepokretna. Trzam se i cimam i vrištim još malo, sve dok to više nisu promišljene akcije. To su samo reakcije.

„Prestani“, kaže mi mirno na uvo, bez namere da me pu-
sti. Čujem ga, ali se pretvaram da ne čujem. Ili me prosto nije
briga. Nastavljam da se otimam iz njegovog stiska, ali stisak
postaje samo još jači.

„Ne diraj me!“, dernjam se iz sveg glasa, zarivam nokte u
njegove ruke. Ipak, ni to ga ne remeti.

Ne diraj me. Molim te, molim te, molim te.

Glasić odjekuje u mom umu i istog časa klonem u njego-
vom naručju. Sve sam slabija kako suze postaju jače i savlađu-
ju me. Pretvaram se u posudu za suze koje ne prestaju da liju.

Slaba sam i puštam *ga* da pobedi.

Holder popušta stisak i spušta mi ruke na ramena, a za-
tim me okreće prema sebi. Ne mogu ni da ga pogledam. To-
pim se uz njegove grudi od iscrpljenosti i poraza, stežem mu
majicu dok jecam, obraz pritiskam uz njegovo srce. Stavlja
ruku na moj potiljak i spušta usta do mog uva.

„Skaj.“ Glas mu je miran i neusiljen. „Treba da odeš.
Odmah.“

Subota, 25. avgust 2012.

11:50

Dva meseca ranije...

Volela bih da mislim da većinu odluka koje sam donela tokom svojih sedamnaest godina čine one pametne. Nadajmo se da se inteligencija meri po težini, pa bi nad onih nekoliko glupavih odluka koje sam donela prevagnule one inteligentne. Ako je tako, sutra treba da donesem kamion pametnih odluka, pošto je uvlačenje Grejsona kroz prozor moje sobe treći put ovog meseca poprilično opteretilo glupu stranu terazija. Pa ipak, jedini precizan instrument za nivo gluposti pojedine odluke je vreme... pa ću valjda sačekati da vidim da li će me uhvatiti pre nego što me proglaše krivom.

Ma kako ovo izgledalo, *nisam* fuksa. Naravno, osim ako se definicija fukse zasniva na činjenici da se privatavam s mnogima, bez obzira što me ne privlače. U tom slučaju bi postojala osnova za raspravu.

„Požuri“, Grejson mi nemo govori iza zatvorenog prozora, očigledno iznerviran time što se meni ne žuri.

Povlačim ručicu i podižem prozor što tiše mogu. Karen je možda nekonvencionalni roditelj, ali kada je reč o momcima koji se šunjaju kroz prozor u ponoć, to joj smeta kao i svakoj drugoj majci.

„Tih“, šapućem. Grejson se diže na mišiće i prebacuje jednu nogu preko ivice, a zatim ulazi u moju sobu. Zgodna je okolnost da su prozori s ove strane kuće jedva metar iznad zemlje; to mu dođe skoro kao da imam sopstvena vrata. U stvari, Siks i ja smo za odlaske jedna kod druge verovatno više koristile prozore nego vrata. Karen se na to toliko navikla da i ne pita zašto mi je prozor uglavnom otvoren.

Pre nego što navučem zavese, bacam pogled na prozor Siksine sobe. Ona mi maše jednom rukom dok drugom vuče Džeksona koji se penetra u njenu sobu. Čim je Džekson na sigurnom, okreće se i protura glavu kroz prozor. „Nađemo se u pikapu za jedan sat“, glasno šapuće Grejsonu. Zatim zatvara Siksini prozor i navlači zavese.

Siks i ja smo nerazdvojne otkad je došla u komšiluk pre četiri godine. Prozori naših soba su jedan do drugog i to se pokazalo kao izuzetno zgodno. Sve je počelo prilično nevino. Kada smo imale četrnaest godina, ja bih se uvukla noću u njenu sobu, pa bismo ukrale sladoled iz zamrzivača i gledale filmove. Kada nam je bilo petnaest, počele smo unutra da švercujemo momke da bi jeli sladoled i gledali filmove *sa nama*. Kada smo stigle do šesnaest, momci su potisnuli sladoled i filmove. Sada, sa sedamnaest, i ne mrdamo iz svojih soba dok *momci* ne odu kućama. Tek tada sladoled i filmovi opet dolaze na prvo mesto.

Siks menja momke kao ja različite ukuse sladoleda. Upravo sada njen ukus meseca je Džekson. Moj je kranč čokolada. Grejson i Džekson su najbolji drugovi, pa smo se tako Grejson i ja i zatekli zajedno. Kada Siksini ukus meseca ima seksi najboljeg druga, ona ga prepušta meni na milost i nemilost. Grejson je nesporno seksi. Ima nesumnjivo super telo, savršeno neurednu frizuru, prodorne tamne oči... sve živo. Većina devojaka koje poznajem smatrala bi privilegijom čak i da se nađe u istoj prostoriji s njim.

Prava je šteta što *ja* ne mislim tako.

Navlačim zavese i okrećem se, zatičem Grejsona nekoliko centimetara od mog lica, spremnog za početak predstave. Spušta ruke na moje obraze i sevnje svoj kez za skidanje gaćica. „Hej, lepotice.“ Ne pruža mi priliku da odgovorim,

jer se njegove usne spuštaju na moje u traljavom pokušaju zavodjenja. Nastavlja da me ljubi dok izuva cipele. Otresa ih spretno dok idemo prema krevetu, ne razdvajajući usne. Lakoća s kojom radi obe stvari istovremeno impresionira i zabrinjava. Polako me gura na krevet. „Da li su vrata zaključana?“

„Idi i proveri“, kažem. Na brzinu me cokne još jednom u usta, a zatim skače ne bi li se uverio da su vrata zaključana. Uspela sam da za trinaest godina sa Karen nikad ne zaradim zabranu izlazaka; ne želim da joj dam nikakav razlog da s tim počne sada. Za nekoliko nedelja ću napuniti osamnaest i sumnjam da će i tada promeniti svoj roditeljski stil dok god sam pod njenim krovom.

Mada, njen roditeljski stil nije negativan. Samo je... vrlo kontradiktoran. Bila je stroga celog života. Nikada nismo imale internet, mobilne telefone, pa čak ni televizor, jer veruje da je tehnologija koren sveg zla na svetu. Pa ipak, krajnje je popustljiva po drugim pitanjima. Pušta me da izlazim sa Siks kad god poželim i sve dok zna gde sam, nemam ograničeno do kad moram da se vratim. Istina, nikad nisam s tim preterala pa možda za mene i postoji fajront, samo to ne uviđam.

Ne smeta joj ako psujem, mada to retko radim. Pušta me i da ponekad popijem vino uz večeru. Sa mnom razgovara više kao s drugaricom nego kao sa ćerkom (mada me je usvojila pre trinaest godina) i nekako me je deformisala da budem (gotovo) potpuno iskrena s njom o svemu što mi se dešava u životu.

S njom nema sredine. Ili je krajnje popustljiva ili krajnje stroga. Ona je kao neki konzervativni liberal. Ili liberalni konzervativac. Šta god da je, teško ju je provaliti, pa sam prestala i da pokušavam pre mnogo godina.

Jedina stvar oko koje smo se zaista pokačile je pitanje državne škole. Podučavala me je kod kuće sve vreme mog školovanja (državna škola je još jedan koren zla) i molila sam je da se upišem u školu otkad mi je Siks usadila tu ideju u glavu. Prijavljivala sam se na koledže i osećala sam da bi mi šanse za upis u željene škole porasle ako bih u prijavu dodala nekoliko dopunskih aktivnosti. Posle nekoliko meseci Siksinog i mog preklinjanja, Karen je konačno popustila i dozvolila da upišem završnu godinu. Mogla sam da skupim dovoljno poena za maturu iz programa kućnog školovanja već za nekoliko meseci, ali je delić mene oduvek želeo da iskusim život normalne tinejdžerke.

Naravno, da sam tada znala da će Siks otići na međunarodnu razmenu učenika istog dana koji je trebalo da bude naš prvi zajednički dan u završnoj godini, nikada ne bih ni razmišljala o državnoj školi. Ipak, neoprostivo sam tvrdoglava i radije bih se izbola viljuškom u mesnati deo šake, nego da priznam Karen da sam se predomislila.

Pokušala sam da ne razmišljam o tome da Siks neće biti sa mnom ove godine. Znam koliko se nadala da će uspeti da uđe u razmenu, ali se sebični deo mene nadao da neće. Užasava me pomisao da treba da prođem kroz ona vrata bez nje. Mada, uviđam da je naše razdvajanje neizbežno i da ću kad-tad biti prinuđena da zakoračim u stvarni svet gde pored Siks i Karen žive i drugi ljudi.

Nedostatak pristupa stvarnom svetu u potpunosti su mi zamenile knjige, a živeti u svetu maštarija sa hepiendom ne može da bude zdravo. Čitanje me je uvelo (možda dramatižujem) u užase srednje škole i prvih dana i klika i zlobnih devojaka. Ne pomaže ni to što, sudeći prema onome što kaže Siks, već imam nekakvu reputaciju samim tim što me

povezuju s njom. Siks nije baš prvak u celibatu, a očigledno ni neki od momaka s kojima sam se vaćarila nisu prvaci u čuvanju tajne. Ta kombinacija obećava prilično zanimljiv prvi dan u školi.

Ma baš me briga. Nisam se upisala da sklapam prijateljstva ili nekog impresioniram, pa sve dok mi neopravdana reputacija ne ometa postizanje krajnjeg cilja, istrpeću je bez po muke.

Nadam se.

Nakon što je proverio da li su vrata zaključana, Grejson ponovo prilazi krevetu i zavodnički se osmehuje. „Šta misliš o malo striptiza?“ Njiše kukovima i polako povlači majicu naviše, otkrivajući s mukom stečene trbušnjake. Počinjem da primjećujem kako se razbacuje njima kad god mu se ukaže prilika. U velikoj meri on je tipičan loš momak zaljubljen u sebe.

Smejem se kad zavitla majicom iznad glave i baci mi je, a zatim klizne preko mene. Zavlači ruku pod moj vrat, povlačeći moja usta nazad u položaj.

Grejson se u ovu sobu ušunjao prvi put pre malo više od jednog meseca i od početka mi je dao do znanja da ga ne zanima nikakva veza. Ja sam mu stavila do znanja da ni *on* mene ne zanima, pa smo se iz prve fino uklopili. Naravno, on će biti jedan od malobrojnih koje poznajem u školi, pa me brine da će to pokvariti ono dobro što se među nama dešava – a to znači apsolutno ništa.

Ovde je manje od tri minuta, a ruka mu je već krenula uz moju majicu. Prilično je sigurno da nije tu zbog mog podsticajnog razgovora. Njegove usne napuštaju moje i prelaze na vrat, pa koristim trenutak predaha da duboko udahnem i pokušam ponovo da osetim nešto.

Bilo šta.

Fiksiram pogled na plastične zvezdice koje sijaju u mraku zalepljene na tavanicu iznad kreveta, jedva svesna usana koje su mic po mic stigle do mojih grudi. Ima ih sedamdeset šest. Zvezda, hoću da kažem. To znam pošto sam poslednjih nekoliko nedelja imala obilje vremena da ih brojim iz istog ovog neprijatnog položaja. Ležim i nije upadljivo da uopšte ne reagujem, a Grejson istražuje moje lice i vrat, a ponekad i grudi, svojim radoznalim, previše uzbuđenim usnama.

Ako već ne učestvujem u tome, zašto mu dozvoljavam da to radi?

Nikad nisam imala emotivnu vezu s momcima s kojima sam se privatavala. Ili tačnije, s momcima koji su privatavali *mene*. Nažalost, to je uglavnom jednostrano. Imala sam samo jednog tipa koji je bio blizu da pobudi fizičku ili emotivnu reakciju kod mene, ali se ispostavilo da je to samoindukovana obmana. Ime mu je bilo Mat i izlazili smo više od mesec dana kada me je njegova preosetljivost na neke stvari dotukla. Recimo, što je odbijao da pije flaširanu vodu ako to ne radi na slamku. Ili kako su mu se nozdrve širile baš pre nego što se nagne da me poljubi. Ili način na koji je izgovorio „volim te“, samo tri nedelje nakon što smo se smuvali.

Aha. Taj poslednji je bio prava sirovina. Baj-baj, Mati boj.

Siks i ja smo analizirale moju ravnodušnost na momke mnogo puta u prošlosti. Neko vreme je pomišljala da sam možda gej. Posle vrlo kratkog i neugodnog „poljupca za proveru teorije“ između nas kada nam je bilo šesnaest, obe smo zaključile da nije to u pitanju. Nije da ne uživam da se mazim s momcima. Uživam u tome – u suprotnom to ne bih radila. Prosto ne uživam u tome iz istih razloga kao druge devojke. Nikad me niko nije oborio s nogu. Ne osećam leptiriće.

Tačnije, strana mi je cela ideja da se pada u nesvest zbog nekoga. Pravi razlog uživanja u privatavanju s momcima je prosto taj što me to dovodi u potpunu i prijatnu obamrlost. To su situacije poput ove u kojoj sam baš sada s Grejsonom, kada je mom umu lepo da se isključi. On se potpuno zaustavlja i ja volim taj osećaj.

Pogled mi je fokusiran na sedamnaest zvezda u gornjem desnom kvadratu one grupe na mom plafonu, kada se iznenada vraćam u stvarnost. Grejsonove ruke odlutale su dalje nego što sam mu ranije dozvoljavala i ubrzo postajem svesna činjenice da mi je otkopčao farmerke i da njegovi prsti traže put pored pamučnog ruba mojih gaćica.

„Ne, Grejsone“, šapućem i sklanjam mu ruku.

Povlači ruku i stenje, a zatim pritiska čelo na jastuk. „Ma daj, Skaj.“ Teško dahće pored mog vrata. Oslanja se na desnu ruku i gleda u mene, pokušava da me izigra osmehom.

Da li sam pomenula da sam imuna na njegov osmeh za skidanje gaćica?

„Koliko još misliš da se držiš ovoga?“ Klizi rukom preko mog stomaka i opet primiče prste farmerkama.

Ježim se. „Čega da se držim?“ Pokušavam da se izmigoljim pod njim.

Izdiže se rukama i gleda u mene kao da ništa ne kapi-ram. „Tog glumatanja ‘dobre devojkice’ koju pokušavaš da izigravaš. Skaj, to sam prevazišao. Hajde da već jednom obavimo ovo.“

To me vraća na činjenicu da, nasuprot opštem uverenju, nisam fuksa. Nisam imala odnose ni sa jednim momkom s kojim sam se vaćarila, uključujući i Grejsona koji se duri u ovom času. Svesna sam da bi moje odsustvo seksualne reakcije verovatno emotivno olakšalo seks sa nasumice odabranim

ljudima. Svesna sam, međutim, da bi to mogao da bude i onaj pravi razlog zašto da se *ne upuštam* u seks. Znam da kada jednom pređem tu crtu, govorkanja o meni više neće biti govorkanja. Postaće činjenice. A poslednje što želim je da ono što ljudi govore o meni bude potvrđeno. Pretpostavljam da svojih skoro osamnaest godina devičanstva mogu da pripišem čistoj tvrdoglavosti.

Prvi put za deset minuta njegovog boravka u ovoj sobi osećam da bazdi na alkohol. „Pijan si.“ Guram ga u grudi. „Rekla sam ti da ne dolaziš ovde ponovo pijan.“ On se skotrlja sa mene, a ja ustajem da zakopčam pantalone i povučem majicu na mesto. Laknulo mi je što je pijan. Više sam nego spremna za njegov odlazak.

Seda na ivicu kreveta, hvata me oko struka i privlači k sebi. Grli me i spušta glavu na moj stomak. „Izvini“, kaže. „Samo te toliko želim da mislim da neću podneti da opet dođem ovde ako me ne pustiš da te imam.“ Spušta ruke i hvata me za dupe, a zatim pritiska usne na kožu gde mi se spajaju majica i farmerke.

„Onda nemoj da dolaziš ovamo.“ Kolutam očima i udaljavam se od njega, a zatim krećem ka prozoru. Dok sklanjam zavesu, Džekson već izlazi kroz Siksina prozor. Nekako smo obe uspele da jednosatnu posetu sabijemo u deset minuta. Gledam u Siks, a ona mi upućuje sveznajući pogled tipa „vreme je za novi ukus“.

Ona izlazi kroz prozor za Džeksonom i dolazi do mene. „I Grejson je pijan?“

Klimam glavom. „Peta lična.“ Okrećem se i gledam u Grejsona koji leži, nesvestan činjenice da više nije poželjan. Odlazim do kreveta i podižem njegovu majicu, bacam mu je u lice. „Odlazi“, kažem. On me gleda i podiže obrvu, a zatim

nevoljno silazi s kreveta kada shvati da se ne šalim. Obuva se, naduren kao četvorogodišnjak. Sklanjam se da izađe.

Siks čeka da Grejson oslobodi prozor, a zatim se penje unutra, baš kada jedan od momaka promumla reč „kurve“. Kada uđe, Siks zakoluta očima i okreće se da proturi glavu kroz prozor.

„Čudno je da ispadamo kurve jer vam *nismo* dale. Se-ronje.“ Zatvara prozor i prilazi krevetu, svaljuje se na njega i prekršta ruke iza glave. „Još jedan ga je popužio.“

Smejem se, ali mi smeh prekida bučno lupanje na vrata sobe. Istog časa odlazim da ih otključam, a zatim stajem u stranu očekujući da Karen uleti. Njen majčinski instinkt me nije razočarao. Pomamno gleda po sobi dok ne spazi Siks na krevetu.

„Boga mu“, kaže i okreće se ka meni. Spušta ruke na kukove i mršti se. „Mogla sam da se zakunem da sam čula momke ovde.“

Odlazim do kreveta i pokušavam da prikrijem paniku koja mi preplavljuje telo. „I izgledaš razočarano *jer...*“ Ponekad uopšte ne razumem njene reakcije. Kao što sam već rekla... *kontradiktorna*.

„Napunićeš osamnaest za mesec dana. Imam sve manje vremena da ti po prvi put zabranim izlaske. Dete, treba da počneš malo ozbiljnije da se zezaš.“

Oдахnem kada vidim da se samo šali. Gotovo da se osećam krivom što zapravo ne pomišlja da joj se ćerka privatavala pre pet minuta u istoj ovoj sobi. Srce mi tako jako udara da strahujem da bi ga mogla čuti.

„Karen?“ progovara Siks iza naših leđa. „Ako ćeš se bolje osećati, dva opako seksi momka su se upravo vaćarila s nama, ali smo ih išutirale baš pre nego što si ušla jer su bili pijani.“

Zinem od čuda i okrećem se da Siks prostrelim takvim pogledom od kojeg bi shvatila da sarkazam uopšte nije zabavan kada je *istina*.

Karen se smeje. „Pa, možda ćete sutra uveče naći neke zgodne *trezne* momke.“

Više ne moram da brinem da će Karen čuti lupanje mog srca, jer se ono potpuno zaustavilo.

„Trezne momke, kažeš? Mislim da mogu to da sredim“, kaže Siks i namiguje mi.

„Hoćeš da prespavaš ovde?“, Karen pita Siks dok se vraća prema vratima.

Siks sleže ramenima. „Mislim da ćemo noćas da prespavamo kod mene. Ovo mi je poslednja nedelja u mom krevetu za narednih šest meseci. Sem toga, imam Čeninga Tejtuma¹ na ravnom ekranu.“

Gledam na trenutak Karen i vidim da će početi.

„Nemoj, mama.“ Krećem ka njoj, ali vidim izmaglicu koja se stvara u njenim očima. „Ne, ne, ne.“ Dok stignem do nje, već je kasno. Ona cmizdri. Ako nešto ne mogu da podnesem, to je plakanje. Ne zato što postajem emotivna, već što mi strašno ide na živce. I neprijatno je.

„Samo još jednom“, kaže ona i hita ka Siks. Već ju je zagrlila bar deset puta danas. Gotovo da pomišljam da je tužnija od mene što će Siks otići za koji dan. Siks prihvata njen jedanaesti zagrljaj i namiguje mi preko Kareninog ramena. Praktično moram na silu da ih razdvojim, samo da bi Karen izašla iz sobe.

¹ *Channing Tatum* – američki glumac, zvezda filma „Magični Majk“, proglašen od strane čuvenog magazina *People* za najseksepilnijeg muškarca 2012. (prim. prev.)

Ona odlazi do vrata i okreće se još jednom. „Nadam se da ćeš upoznati nekog seksi Italijančića“, kaže mojoj drugarici.

„Bolje da upoznam više njih“, bezizražajno odgovara Siks.

Kada se vrata zatvore iza Karen, zavrtim se i skačem na krevet, pa udaram Siks u ruku. „Stvarno si *kučka*“, kažem. „Ono nije bilo smešno. Mislila sam da me je uhvatila.“

Ona se smeje i hvata me za ruku, a onda ustaje. „Hajde. Imam kranč čokoladu.“

Ne mora dvaput da mi kaže.

Ponedjeljak, 27. avgust 2012.

07:15

Premišljala sam se da li da trčim jutros, ali sam na kraju ipak odspavala duže. Trčim svakog dana sem nedeljom, ali danas izgleda nekako pogrešno da ustanem ekstremno rano. Prvi dan škole je sam po sebi mučenje, pa sam rešila da odložim trčanje za posle škole.

Na sreću, skoro godinu dana imam svoj auto pa ne moram da zavisim ni od koga drugog da stignem u školu na vreme. I ne samo da stižem na vreme, stižem četrdeset pet minuta ranije. Moj auto je treći na parking, pa bar nalazim dobro mesto.

Koristim višak vremena da pogledam atletske terene pored parkinga. Ako budem htela da pokušam da uđem u trkački tim, treba bar da znam kuda da idem. Osim toga, ne mogu samo da sedim u kolima narednih pola sata i odbrojavam minute.

Stižem do staze i vidim nekog tipa na drugoj strani koji vrti krugove, pa skrećem desno i penjem se na tribine. Sedam na sam vrh i upijam novo okruženje. Odavde, sa visine, vidim celu školu kao na dlanu. Nije onako velika i zastrašujuća kako sam zamišljala. Siks mi je nacrtala mapu i čak napisala nekoliko saveta, pa izvlačim papir iz ranca i po prvi put ga gledam. Mislim da se oseća neprijatno jer me ostavlja, pa je preterala pokušavajući to da nadoknadi.

Gledam školski teren, a zatim nazad u mapu. Deluje jednostavno. Učionice su u zgradi desno. Trpezarija je levo. Staza za trčanje i teren su iza sale. Spisak njenih saveta je dugačak, pa počinjem da ga čitam.